

ԵՂԵԳԱՆ

5-6

(200-201)
Մայիս-հունիս, 2023

Համարի
հովանավոր
«Լուսաբերդ»
հիմնադրամ

ԵՎ ԽՐԱՄԱՏ ՈԳԵՆԼՍԱՆ, ԵՎ ԹԻՎՈՒՄՔ

Դու ժամանակն ի վեր ես, բայց ժամանակը ներբաշում ես քո էջերում որպես հաղորդույուն, որի մեջ է նշանը, ինչպես բախտփորձումի գաթայի մեջ: Քեզ քվագրում ենք իրրև շնչառություն առաջին, երկրորդ, 100-րդ, արդեն 200-րդ... զարմանալի եվերումներով ես: Տեքստի բոլոր նշաններով մեզ կտրում ես անգիր վիճակից, գրվում որպես մի է, որ մեզ մղում է այսօր և վաղը, այստեղ և հիմա: Մեզ մղում է արխիվացնելու ոչ միայն անցյալը, անցելատույզը, այլև ապագան՝ զարմանալիորեն ելման կետ չպտտելով, նախնական թափի այրուքներից սկսյալ, հայտնի բանաձևումով «Դարձ ի շրջանս յուր»:

Վավերագրիր մեզ ի սեր, եղբանապատիր ի սեր բոլոր ժամանակների և հոգու տարածության, որի մեջ խոսում ես անցումից, անկումից՝ անկյալ վիճակից ի բարձրացում համոզված, որ գրականությունն ու արվեստը մեր հույսի, «մեր վերջի պահակությունը կենեն»...

Եվ խրամատ ես ոգեկման, և՛ թիկունք: Մեզ պինդ թիկունք ես, երբ ամբոխն է վրա տալիս, երբ խուժանը ելնում է, որ ընկնի, երբ ժամանակն է երես առած, երբ կրակում են տանիքին երազանք մրսող աղավիններին, երբ սահմանին որդան կարմիրը խելագարվում է զավակատուի իր թնդությունից, ու երկնքի կապույտը հայի աչքերում է լրումին հասնում: Պինդ թիկունք ես, երբ առաջապահ ես: Իսկ ինչո՞վ ես եղեգան փողի կարգ ընդունել բարձրագույնը:

Քո հավատամքն է՝ մնալ արարման շապիկով, գնալ նվիրաբերման հանդեսի, հետախուզել ներսիդ ոսկին, ազատ լինել կաշկանդումների լեռից, ազատ լինել գեփյուռի պես, խոսել ինքը քեզ հետ, շնչկնկալ նոր անունների լույսից, հիշողության ամիվի դարձից, ծոցիդ հմայիլները արևերես հանել, ասել շիկ գրատուն է, պատմական Մեծ Հայքի Այրարատ աշխարհի Շի-

րակ գավառի հուռթի ամբարները բացվել են լիությունից և բացվում են ի գիր: Քեզ տրված է բացվել ի ՄԵՐ նաև ուրիշ մշակույթների, թարգմանական գետերի ու մտքի վտակների, որոնք պարարտացնում են քեզ, դարձնում հումուսով հարուստ:

Հունուսով հարուստս, բուռբուռ շարունակում ենք ցանկել քո էջերում, բանաստեղծություն առ բանաստեղծություն, հողված առ հողված ներշնչանքի կապարձից ելնում ենք նետի պես ու արծակ դաշտերով սլանում դեպի վաղվա մագլցումների ԼԵՌՆ...

Շնորհավոր մեզ սրտամոտ լինելը, մեզ հետ ու մեզնով երագելը և բարձրանալը... անթվագիր:

Ոոգա ՀՈԳՎԱՆՆԻՍԱՆ

ՀԳՄ Շիրակի մարզային մասնաճյուղի «Եղեգան փող» պարբերաբերթի առաջին համարը տպագրվել է 1992 թվականից ընդմիջարկումներով: 2005 թվականին, երբ թերթն ընդգրկվեց ՀՀ մշակույթի նախարարության մամուլի աջակցության ծրագրում, մինչև օրս պարբերաբար հրատարակվում է:

«Եղեգան փող»-ը կարևոր հարթակ է ոչ միայն Շիրակի մարզի գրողներին ներկայացնելու, այլև հնարավորություն է տալիս ընթերցողին ծանոթանալու համաշխարհային գրականության լավագույն էջերին բնագրից կատարված թարգմանությամբ դարձյալ շիրակցի թարգմանիչների ձեռամբ, որոնք հետո դառնում են գրքեր մեր գրականության պատմության սեփականություն:

«Եղեգան փող»-ը, հրատարակելով երիտասարդ նորահայտ անուններ, համախմբում և լուսաբանում է «Արարատ Մկրտումյան» գրական հիմնադրամի սահմանած մրցանակաբաշխության արդյունքները՝ յուրովի նպաստելով գրական նոր սերունդի ինքնահաստատմանը: Մրցանակակիրներն էլ հետագայում համալրում են ՀԳՄ անդամների շարքերը:

«Գրական թերթ»-ին զուգահեռ «Եղեգան փող»-ը ներկայացնում է մարզի գրական նկարագիրը, ընթերցողական դաշտը, նաև գրականագիտական մոտեցումները:

Մեր ընթերցողական դաշտը, նաև գրականագիտական մոտեցումները:

Թերթի շարունակականությանը մեծապես նպաստում են առանձին անձինք, որոնք, հովանավորելով թերթի առանձին էջեր կամ համարներ, շնորհակալ գործ են կատարում:

«Եղեգան փողի» 200-րդ համարի լույսընծայումը նշանակալի երևույթ է:

Շնորհավորում ենք հորեյանական համարի ծնունդը ցանկանալով՝ այն վերածվի 2000-րդի և աճի տպաքանակով:

Եղվարդ ՄԻԼԻՏՈՆՅԱՆ

Միս քեզ մի գրական այլախական մարգագետին: Քո աչքերի ձիերը կարող են շարունակ այնտեղ վարգել, քո աչքերի մեղուները մեղր հավաքել այս կողմերի ինքնատիպ ու բազմաբույր ծաղիկներից:

Երբ արև է լինում, այս շաղոտ մարգագետինը ժպտում է քաց, երբ ամպրոպ-անձրև ավելի թարմանում, հասունանում ու բարձրանում է նրա կանաչ գանգվածը մոգական մեծ գրականության փողը քարտեզի վրա:

Նրան անվանում են «Եղեգան փող»:

1992 թվական: Գյումրի: Վետերանների ակումբ: Այստեղ էր Միքայել ժամհարյան անկրկնելի ու խիզախ երևակայողը իր խիզախ ու անկրկնելի նախաձեռնության առաջին բերթի տոնը կազմակերպել: Նշում էինք «Եղեգան փող» թերթի ծնունդը (առաջնելը ծանրակշիռ էր 16 էջանոց):

«Եղեգան փող»-ը ծնվեց պայքարի ժամանակներում, հետո եկան հաղթության, հետո կայունության ժամանակներ, հետո, ավա՞ղ, հիասթափության ու կորուստների...

Այս ամենի միջով անցավ և անցնում է, անցնում է և դիմանում, դիմանում է, ապրում, արձագանքում, կռվում ու... էլի հավատում... անվերջ հավատում:

Այսօր, այս դառը ժամանակներում, տոնում ենք «Եղեգան փող»-ի 200-րդ համարի ծնունդը:

նոր ու նորանոր մարտահրավերների առաջ կանգնած «Եղեգան փող»-ի, գաղափարական, արժեքային ու ծագումների դեմ կռվելու պատրաստ «Եղեգան փող»-ի...

Բարի ճանապարհ, բարի ընթացք և բարի ժամանակներ քեզ, «Եղեգան փող»: Իմ շա՛տ սիրելի...

Ես էլ եմ հավատում, որ մեզնից հետո եկող գրական սերունդը արթուն կմնա և աչքի լույսի պես կպահի հոգևոր այս խրամատ, այս այլախական անաղարտ տարածքը:

Անդրանիկ ԿԱՐԱՊԵՏՅԱՆ

«Եղեգան փողը» ծնվեց ուսուցանականներին ձևավորված մշակութային դաշտի տեղում, երբ Շիրակի գրական միջավայրից երկու-երեք հոգու համդիպումն արդեն վերածվում էր այլևայլ խնդիրների բնարկման, բանավեճի, հստակեցում-պարզաբանումների: Պարբերականի նպատակը ի սկզբանե և առայսօր մեկն է եղել՝ չտրվել ժամանակների քաղաքական դաշտի վերուվարումներից, գերծ մնալ որևէ պայմանականությունից ու իր էջերում ներկայացնել գուտ և միայն գրական-մշակութային-ազգագրական տեսքեր, հողվածներ: Եվ հաջողել է, քանի որ առաջինից սկսած /պարբերականը թողարկվեց 1992-ից/ որևէ համար չի շեղվել որդեգրած սկզբունքից: Մի փողը անդրադարձի շրջանակում դժվար կլինի ներկայացնել այն բոլոր արժանիքները, որ ունեցավ և ունի «Եղեգան փողը», բայց դրանցից մի քանիսը փորձեմ նշել... Թերթը երբեք բաց չթողեց ժամանակի զարկերակը, ոչ միայն Շիրակ աշխարհի, այլ նաև հայի և հայկականության որևէ գրական իրադարձություն չվրիպեց նրա աչքից: Տեղ գտած հողվածները բազմաբովանդակ էին ու են, դրանք վերաբերում են գրական անցողիկներին, մշակութային ձեռքբերումներին, բանահյուսական-ազգագրական հիմնահարցերին, լուսաբանվում են տարածաշրջանում տեղի ունեցող-ունեցած գրական հան-

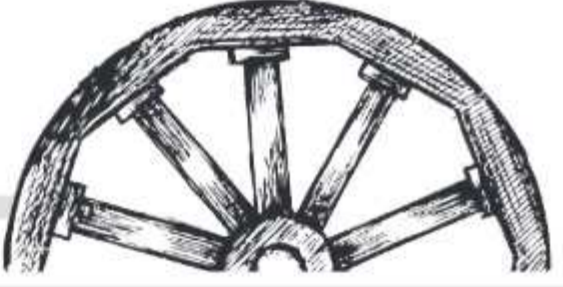
դիպումներն ու միջոցառումները, թերթի էջերում պարբերաբար ներկայանում են ստեղծագործող առանձին հեղինակներ հայտնիներ ու անհայտներ... Չափազանց կարևորում են առաջին իսկ համարներից լույս տեսնող «Արթուրյան դուր» շարքը, այն ներկայացնում-վերահանում է մարզում ապրող ու ստեղծագործող պատանիների ու երիտասարդների ստեղծագործություններից՝ անկախ այն բանից, թե որքանով են դրանք հաջողված կամ ոչ: Ժամանակը կդաստիպի այդ հեղինակներին, իսկ թերթի նպատակն է նրանց գտնելն ու աջակցելը: Սկսելով 16 էջից այժմ թերթը լույս է տեսնում 8 էջով, սակայն այդ սեղմությունն էլ չի խանգարում, որ անդրադարձներ լինեն նաև թարգմանական գրականությանը, որոնք կատարվում են արևելյան և եվրոպական լեզուներից, բացառապես բնագրերից: Շնորհավորելով բոլոր տարիների թերթն ապրեցնող ընկերներին և ընթերցողին հորեյանական 200-րդ համարի կապակցությամբ կուզենամ մաղթել մեզ բարի ու անվարան ընթացք, պետական հոգածության ավելացում, անդավաճան սկզբունքայնություն, ժամանակին համընթացություն և կենսատևություն: Թող հետայսու «Եղեգան փողի» համարները շարունակեն լինել նույնքան պահանջված ու սպասելի, որքան որ եղել են ու կան:

Գագիկ ՍԱՐՈՅԱՆ

Արդեն 32 տարի է Հայաստանի գրողների միության Շիրակի մարզային բաժանմունքի «Եղեգան փող» թերթն իր անփոխարինելի տեղն ունի մարզի և Հանրապետության գրական կյանքում:

Պարբերականն ընթերցողներին է ներկայացնում ոչ միայն մարզի գրողների ստեղծագործությունները, այլև տպագրում է գրականագիտական հողվածներ, թարգմանություններ արտասահմանյան հայտնի գրողների գործերից, լուսաբանում է Շիրակի մարզի մշակութային կյանքի կարևորագույն իրադարձություն-

Յիշողության անիվ

Տանյա ՉՈՎՅԱՆՆԻՍՅԱՆ

ԿԻՍԱԾԱՆԱԿԱՐԻԻՆ

Կիսաճանապարհին, երբ քամին կորոտի մեջքը, Ու դու լացակուճած կիսավատաս, թե մեջքը բարակ է եղեգան պես, Յիշիր սկիզբը-երբ սկսեցիր ճանապարհը, երբ քեզ ճամփա գցեցին մայրը, քույրը, հարևանը ու անձանքը, Եվ հիշիր, որ նրանք դեռ կանգնած կմնան այնտեղ, Մինչև դու հասնես ուզածդ տեղը Ու բերես խնձորը անմահական: Այսպես, երբ կեսճանապարհին Քամին՝ յոթգլխանի հրեշ՝ կորոտի մեջքդ փափկասուն, Յիշիր, ինչ կամեցավ զիմվորը վերջին պահին, Չողը սեղմած բռան մեջ ու աչքերը՝ բաց երկնքին, Յիշիր, ինչ ճչած ծաղիկը խելագար, երբ արմատից պոկված Ընկավ հորդահոս գետի մեջ... Երբ վերջապես քամին կուզեցա ջարդել մեջքը, Ու դու լացակուճած կիսավատաս, թե մեջքը բարակ է եղեգան պես, Չավատա նաս, որ ընդ եղեգան փող բոց ելաներ, Որ քո եղեգնիկ մեջքից դեռ արու գավակ պիտի բոցա, որ ճամփա ելնի առաջ... Յիշիր, որ երկրի վրա արևը ընդմիշտ սպասում է մարդուն, Ջուրն սպասում է, հողն սպասում է, ծովն ու երգը Շառաչում, զարկում են քարափին, այսինքն Շնչում են ու սպասում են մարդուն: Երկիրը անտեր չեն թողնի, գիտեն, երբ քամին օրորի մեջքդ Կիսաճանապարհին:

Արա ԱՐԹՅԱՆ

ԲԱՆԱԿ ԳՆՏԵԼԻ ԿՅԱՆՔԻ ԱՍԻՆ

Մեկիկ-մեկիկ ու թել առ թել ճերմակում են մեր մազերը, Ո՞ր է հույսը խարխուս նետել, Ո՞ր երակի մեջ է սերը: Ու՞մ հարցնես՝ նույնը կասի, Չի ծերանում ինքն էլ մեզ պես, Մայրամուտին մի սպասիր, Որ մահն անգամ մայր թվա քեզ:

Արի գիտով ցավը փակեմք, Մեր սեղանին՝ համբույր ու հաց, թե օրենք է, որ ճերմակենք, Թող նմանվենք ծառին՝ ծաղկած: Թող մեր կյանքը չդառնանա Պառավ կնոջ համբույրի պես, Թող մեր կյանքը մանուկ մնա, Որ մահն անգամ մայր թվա քեզ:

Թող հաճույքը քեզ օրորի, Դու կանանցից գինի քամիր, Ես ասում եմ սա բոլորին, Որ մահն անգամ մայր թվա մեզ:

Ղեկուն /Չամբետ Մանուկյան/

Պատուհանիս աչքի մեջ – թե կա երկինք – ուր չկամ- երազանքդ հավաքիր – ոտքս շեմից դնեմ դուրս, թող ինձանից այս գիշեր մի գիշեր էլ հեռանամ, որ հատվելով բարձրանամ մի ճյուղի չափ ու մի շունչ:

Ես՝ բաժինս տանող ջուր, և արյունս - առուներ, կոհակներս ինձ համար աղոթքի բառ չունեցան, ես չունեցա լույսը - քեզ մոտեցնող թռչուններ- ծառադրդարս, մի ծառից գլուխը կախ հեռացավ:

Ու տես՝ քամուն տրվելիք ալիքներով փայփայված- իմ տխրության հանգույցում ինձ պահած եմ հեռանում, գիտեմ-իրև սփոփանք-ինձ կրերի ծիուց ցած իմ չխնած ջրերի ծարավների հանձնառուն:

Ու սփոփանքը հոգնած մի թիթեռ է ծոծրակիս- ինձ չի դնի մի գիշեր ջրի բերած ծաղկի տեղ, թե հայտվի մարգարեն ու ինձ պահ տա կրակին- փոքրավորիս կունենա- թևերդ բաց-ցած չընկնեմ:

Մշուշներից եմ գալու-ջուրն անուրջներ թե տանի- իրիկունի երկնքին բացառված մերձենա- աստղ զարթնի ու գնա քո պատկերի հետևից- իմ տխրության պատերի ժայռապատկերն համբուրած:

Ու աչքերիս անկյունում ինձ սովերը թե պոկի- լույսը կգա -ինձ համար վառվող գույները պահած, և լուսինը այս գիշեր մեջքի վրա կպառկի- հասկը լցված կկենա, ու թագավորը՝ ապրած:

Վահան ՍԵՎԱՆ

Չազար տարի արև կերած, Որձաքարի հուղը ռունգերիս մեջ, Չամը՝ շուրթերիս վրա՝ Երջում եմ Չայաստանով:

Ի՞նչ երկիրն է- Նրան հոտով ու համով գիտեմ, Ոչ թե քարտեզով:

Բացեք սահմանները, Որ փակ աչքերով գնամ Ու գտնեմ հայրենիքս՝ իրական, Աստվածատուր...:

Սարո ԳՅՈՂԱՎՅԱՆ

ԷԼԵԳԻԱ

Մաշվող հիշողության նման ոտարորիկ

Չեռանում է օրը՝ արցունքներում կարոտ,

Իրիկուն է արդեն: Գնամ, իմ խորոտիկ Ոչխարները ժողվեն տաքուկ օջախիս մոտ:

Գնամ, մորս կարած կարոտները հազնեմ Ու տաքանամ մի քիչ... Արդեն աշուն է, ուչ Գնամ Փառան տատիս աղոթքները հեզեմ, Ջրեմ կորուստների ծաղիկները քնքուչ...:

Գնամ, գնամ, ուչ է... Գնամ ծանոթ ճամփով, Մրտող երազներս ժողվեն ու տուն բերեմ, Իրիկուն է արդեն: Գնամ օրվա հետքով, Արեգակից պարտքով մի բուռ կրակ խնդրեմ...:

Լևոն ՄՈՒՐԱԳՅԱՆ

Դեռ արձագանքն է թռչում անհասի, Չրեշտակի պես՝ հայացքդ լում... Աստղերը՝ փունջ-փունջ ծաղիկներ հույսի, Ո՞ւմ են կարոտել աչքերդ հեռվում: Մի պարանով եմ կապել երկուսիս, Երկու հարցական արյան մեջ սուզվեց... Երազով լցված զամբույղը սրտիս Հուռ եկավ մեկից ... Խնձորս... կիսվեց:

Վեամ ՉՈՎՅԱՆՆԻՍՅԱՆ

Օրը գնաց... Ունածայներ էլ չկան, Իրիկունի ծամերն արծակ ընկան ցած: Չամքի նման թևը բացեց լուսնկան, Քարերի տակ ծաղկածիծաղ մուժ մնաց:

Պեծին տվեց ժայռի փոք-փոք պոռնկը, Չիրիկն իր նուրբ մեջքը ճոճեց, սվսվաց. Առուն դողաց, որպես քնած կռունկը- Վերջին շողը մորս ծա՞մն էր թե՞ թվաց:

Նորայր ԲԱՂՂԱՍԱՐՅԱՆ

ԼՈՒՍԱՎՈՐ ԼՎԱՑՔ

-Քո մերկ թևերն են ինձ խելքից հանում,- ասում է լիճը ափից դուրս եկած, իսկ դու ամտարբեր լվացք ես անում, ալիքն է թռչում փեշերդ երկար: -Քո մերկ թևերն են ինձ խելքից հանում,- ասում է քամին ու փախչում հեռու, ձկներն են ջրից գլուխներն հանում ու սուզվում լճի խորհրդին հլու:

Փռում ես մեկ-մեկ որձաքարերին սպիտակ շորեր՝ լուսավոր ու թաց,

իսկ քո խալաթին խամրում են անտես թուփ ու ծաղիկը՝ երփներանգ ներկած:

-Քո մերկ թևերն են ինձ խելքից հանում,- կրկնում է լիճը թևերիդ հասած, քամուց լվացքն է արդեն չորանում, իսկ դու քնել ես լուսավոր ու թաց...:

Չովհաննես ԹՈՎՄԱՍՅԱՆ

ԼՈՐԸ

Գարնան արև թևերին Լորը կարոտ էր ու իղձ, Թև է տվել, թոքերել Իր ծագերին տաք բնից:

Լորը արտի գույնն առավ, Մեր էր իջել հույսերին, Չողը լորին ձգեց վար, Մայրություն կար ուսերին:

Լորը բնից չէր թռչում, Թխսամայր էր գթով լի, Խիղճն հզոր էր թևերից, Թեև ծարավ էր էլի:

Գերանդու ձայն կար արտում, Եվ իր ծագի ծիվն անվերջ, Չնձվեց լորը իր բնում Կյանքը թողած ծագի մեջ:

Ամայա ԿԱՐՅԱՆ

ՈՒՆԵՒ ՊԱՏՈՒՅԱՆ

Ունեի պատուհան... Պատուհանս երկինք էր խնում, Լույսը շերտ առ շերտ սավանիս փարվում, Լուսաբացիս շեմին ծրարված ծիծաղ էր,

Օրն ամբողջ էր, օրն անխախտ էր: Ուշացած թակոցից չէր տնքում դուռը, Չացի պատառը կոկորդ չէր քերծում:

Ունեի պատուհան, որի աչքում Չպարտությունն էր պահում եղևնին... Եվ ո՞վ գողացավ եղևնու բույրը, Եվ ո՞վ տաքացավ ծիծաղիդ ներքը, Տանտեր էիր, ինչպե՞ս դարձար իմ հյուրը- Խեժն ինչո՞ւ է իմ մեջ թանձրանում:

Արտաշես ԱՏՈՄ

ՎԵՐԱԴԱՐՉ

Մահվան գիծը կորցրի Մայրամուտի հորիզոնված ստվերում: Ու հանկարծ ես տեսա ինձ Սրտիս ծորի մեջ հոտող Այս ո՞ւր գետի ձախ ափին, Որտեղ քարերը ողորկ, Չմամռտած, բայց հասուն (Տարիների բեռան տակ) Մեր պատմությունն էին գրում Ալիքների թաց գրչով:

Ու քարի մոտ մի ծաղիկ Շատ փոքրիկ ու խոսուն (Ողջ երկինքը իր ծոցում), Գարունն առած ափի մեջ Աղոթքներ էր մըմնջում Անընդհատ ու անընդմեջ Գոյիս համար, որ դեռ կամ... Ու դեռ աչքս չի մնջում Չավերժության ստվերում...:

Անահիտ ՉԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

ԴՈՒ

Եվ ոչինչ չունեցողի նման Կզրկես ծնկներդ մինչև լույս, Որովհետև դու նրան վաղն էլ ես սիրելու... Վառիր լույսը, Այդպես հեշտ է քեզ Չկարոտելը... Լույսի մեջ կղաղարես մատներդ որոնելուց Եվ ամենից շատ Կուզես աղոթել Չեղածի համար, Եղածը սուտ էր... Ես մոռացա ասել՝ Օտարված դող կար ուսերիդ, Սիրիր... Այդպես չեն ծերանում, Իսկ հիմա սեղմիր կուպերդ, Եվ ցավդ խցկվելու տեղ Չի ունենա:

Միքայել ԺԱՄՅԱՐՅԱՆ

ՉՐԱԾԵՏ

Ես ինչպես վերադառնամ կորցրած հավատը ապրողից պաշտպանելու, Երբ այն ավերված քաղաքում առաջվա պես ապրողին պետք չէ: Ահա բոկոտն, անօգնական ու սարսափահար բազմությունը Առաջին անգամ հրաշքի չի հավատում, Եվ ապրելու միսթարությունն իմ ուսին իջնելիս Չամր է, ինչպես քանդված եկեղեցու շուրջըլոր հավաքված Սևազգեստ կանանց ողբը: Եվ ես հիշեցի, թե երբ եմ վերջին անգամ նրանք եղել առանց սևերի: Մի պահ շրջում եմ հայացքս եկեղեցու ընկնող խաչից, Եվ աստվածատուր ծայրն է գեղեցկանում Գերթական փողոցների,

Մարտիրոս ՈՐԵՆԵՑԻ

ԳՅՈՒՂԱԿԱՆ ԵՄԿԵԼ

... Ամռան հուրթափ արեգակը կախվել էր սարալանջին փռված գյուղի վրա և այնքան մուգիկ...

Անոթները փորձում էին արեգակի լույսը համար, որ կհասնի սրտին...

Լեոնիկ ԳՍԿՈՒՅԱՆ

Բլոկադա

1.

Ձմռան աքլորականջի շեփորներով հնչում էր ծաղիկների արևը...

Ցուրտն հասնում է Գանգ մկրատ: Գանգ մկրատ: Գանգ մկրատ...

3.

Բլոկադայի ձեռքը ուղիղ էր ստանում անոթները...

4. «Բլոկ» արին-դրին գրպան, Ոչ մարդ մնաց, ոչ էլ մկան...

5.

Ազգի զանգակատան սառցե զանգերը Ծանր փլվում են քաղաքի վրա...

6.

Ձմռան հետ քայլերի իմ հայրերի երկրում, Չյան հետ մաղվեցի, մանվեցի...

Ներս տուրաց իր ճիպտ մեծուզը հեծած: Պահ անց, սակայն, «ձին» սամոնեց...

ու չիմանա այդ երկրի տեղը՝ Գայաստան, Գայաստան:

Արիս ԱՐՍԵՆԻ

ՄԻ ԱՆՈՒՆ ԷՒ ՍԵՐՏԵԼ ԴԵՌ ՎԱՂ ՄԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆԻՑ

ԳՅՈՒՄԱՆ, ԳՅՈՒՄԱՆ...

Մի անուն էի սերտել դեռ վաղ մանկությունից և այն անընդհատ կրկնում էի...

Հաղթն պիտի բելին էի: Ելնես պիտի հանց Տիգրան Մեծ, Ինչպես Վարդան Մամիկոնյան...

ԱՐՏԱԽ

Քեզ նորից դրին մտքի վրա, Քեզ նորից առան, Լորից ծախեցին:

Բայց դու մնացիր, Ապրեցիր, Քանգի Քո մեջ դեռ շունչն է վարարյունների:

Ու քո թշնամին ինչքան վայրենի՜ Դու այնքան պիտի մնաս կյանքալի:

Դու ապրես պիտի, Մաքառես պիտի, Արարես պիտի՝ Ինչ էլ որ լինի:

ԲՆԱՆԿԱՐ

Նկարչության տեսրիս հաջորդ ազատ էջում ես կարմիրով արև եմ նկարում...

Մոռացավ հայը քեզ, Ուրացավ անդարձ, Որք ու տխուր աշխարհում...

ՇՈՒՇԻ

Շուշին նորից մնաց գերի: Մեր մտքի մեջ, Մեր աչքերի՝ Պատկերն է հար պահպանվելու...

...Բավ է ինչքան հույսս աղեմ, Շուշի, Հայոց երուսաղեմ, Դու հար պիտի լինես մեզ հետ, Հայոցն էիր Հայ՝ ես հավես:

ԼԱՉԻՆԻ ՄԻՋԱՆՅՈՒՄ

Տաք գուրդին հողից ելնում Խառնվում է խիտ մառախուղին, Մուգ-գորշավում զանգված դառնում...

Մեկ էլ հանկարծ փայլն արևի Ենթանում շերտը մառախուղի՝ Բացում է մեր ճանապարհը՝ Ցույց տալով մեզ մի նոր ուղի:

Սլանում է ավտոն առաջ՝ Թողած վտանգն այդ ահալի, Տագնապներն ու դավերն անսանձ Սահմանային ուղեկալի:

Լուսինե ԱՎԱԶՅԱՆ

ԱՎԵՏԱՐԱՆ ԸՍՏ ԼԻԼԻԹԻ

Այսօր, երբ աշխարհում պատերազմ է, և արևը են պայթում...

ու հանդուրժող կերակրում էին զավակներին ու էլի բաց թողնում...

ու որևէ կնոջ հետ ապրես, տեղ կլինես նրան: Ո՞նց էր կարծրում...

քնքշությանը, որ աչքն էլ չթարթած խնկար գլխից առնեն: Չի էլ...

րը, որոնք ես կպահեն. թող մեր զավակը դրանք խոփեր դարձնի...

ՀՐԱՆՈՒՇ ԱՆՀՈԳՈՒԹՅԱՆ ՀՐՎԱՆՎԱՆ

Որպեսզի հասնեն իմ Անհոգության հրվանդանին, պետք է անցնեն մեկ դար այն կողմ, յոթ...

է տալիս թևատակի զույգ հենակներով: Քույրս մեզ համար ամեն օր...

ԲԱԽՏԱԽԱՂ

Ամենամեծ ու խորամանկ աճապարարը Բախտն է: Նա երանության խաղաքար է շարունակում...

ԿԱՆՑՆԻ

Անհրավեր եկավ, դառն ու անուշ ցավ է, անպատասխան սեր է կանցնի...

... ԵՎ ԹՈՒՅԼ

Ամբռնաչիթ են չփշովող, ամենագոր, իջնում են մարմնին երկրի...

Դիտր ԲՈՒՑՍԻ

ՆՈՍՏՐՈՎԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Տիկին Լուրսապաղյան անտրամադիր պատկած էր անկողնում. լուրջ բան չկար...

տիաճ, վատ զգացողությունից, բայց իր հարազատները գրեթե ծաղրում էին նրան...

խանեց Լուրսապաղյան,- չափազանց ծեր էր արդեն, այլևս ոչ մի բան չէր ընթանում...

- Ենթադրում եմ համակրելի անծիմք էին ձեզ ընկերակցում: Իհարկե, տեղ հայր: Ու՞ր հոգով էինք...

Ու խոսում էր անվերջ, դեմքը վառվում էր հուզմունքից: Հայր Քուարցոն լսում էր: Նստած էր ուղիղ ու անշարժ...

